

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Haralda Stiffela a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka, JUDr. Milana Lipovského, JUDr. Š. Micháliku a JUDr. Daniela Hudáka, v trestnej veci proti obvinenému **Ing. J. K. a spol.**, vedenej na Krajskom súde v Žiline, pod sp. zn. 3 T 24/2002, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom dňa 18. septembra 2012 v Bratislave, dovolania, ktoré podali obvinený **Ing. J. K.**, zastúpený obhajcom JUDr. M.S., advokátom v Č. a obvinení **J. Ď.** a **J. B.**, zastúpení obhajkyňou JUDr. M. B., advokátkou v Ž., proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. júna 2011, sp. zn. 4 To 10/2010, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. sa dovolania obvinených Ing. J. K., J. Ď. a J. B. **o d m i e t a j ú**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 7. novembra 2007, sp. zn. 3 T 24/2002, bol **obvinený Ing. J. K.** uznaný za vinného v bodoch 3/, 4/, 5/, 6/, 7/, 8/, 9/, 10/ rozsudku z pokračovacieho trestného činu podvodu spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. augusta 2003 (ďalej len „Tr. zák.“) a v bode 5/ sčasti i v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1, § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák., **obvinený J. Ď.** v bode 10/ rozsudku z trestného činu podvodu spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1 Tr. zák. a **obvinený J. B.** v bode 12/ rozsudku z účasti vo forme pomoci k trestnému činu podvodu podľa § 10 ods. 1 písm. c), § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

obžalovaný Ing. J. K.

v bode 3/ rozsudku

potom, čo prostredníctvom doposiaľ nestotožnenej osoby dňa 15. mája 1995 v Devín banke a.s., B., pobočka Č. s podvodným úmyslom založil účet č. X. na meno M. T., dňa 5. júna 1995 prostredníctvom tejto nestotožnenej osoby v rámci clearingového zúčtovania so Slovenskou republikou cez „starý blok“ poukázal do Českej republiky sumu 4.351.050,- Sk na účet č. .X. vedeného v A. a.s., P., jednatelstvo M. u J. - jedná sa o vkladnú knižku na doručiteľa s názvom vkladu „L.“ na heslo „F.“ v užívaní Ing. J. K., oprávnenosť platby dokladovali dvomi simulovanými zmluvami o postúpení pohľadávky zo dňa 2. mája 1995 v prvom i druhom prípade medzi postupcom N. H. a.s., O. a postupníkom M. T., s predmetom plnenia postupcu voči dlžníkovi P. spojené oceliarne, s.p. K., v prvom prípade sumu 1.572.829,- Kč a v druhom prípade 2.778.821,- Sk, ktorým konaním spôsobili škodu štátnemu rozpočtu Slovenskej republiky v zastúpení Ministerstvom financií Slovenskej republiky vo výške 587.392,-Sk,

v bode 4/ rozsudku

potom, čo prostredníctvom doposiaľ nestotožnenej osoby dňa 18. apríla 1995 v Prvej komunálnej banke a.s., pobočka Trenčín s podvodným úmyslom založil účet č. X. na meno D. J., z ktorého prostredníctvom tejto nestotožnenej osoby v rámci clearingového zúčtovania zo SR cez „starý blok“ poukázal 2 platby v celkovej výške 3.371.335,- Sk do Českej republiky, a to

- dňa 2. mája 1995 na účet č. X. vedeného v A. a.s., P., jednatelstvo M. u J. sumu 1.621.289,-Sk - jednalo sa o vkladnú knižku na doručiteľa v. č. X. s názvom vkladu „S.“ na heslo „X. – JUKO“ v užívaní Ing. J. K. na základe simulovanej zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej v O. dňa 19. apríla 1995 medzi postupcom N.H. a.s., O. a postupníkom D. J., ul. B. č. X., Ž.,

- dňa 19. mája 1995 na účet č. X. vedeného v A. a.s., P., jednatelstvo M.u J. sumu 1.750.045,-Sk jednalo sa o vkladnú knižku ako v prvom prípade,

ktorým konaním spôsobili škodu štátnemu rozpočtu Slovenskej republiky v zastúpení Ministerstvom financií Slovenskej republiky vo výške 498.853,- Sk,

v bode 5/ rozsudku

potom, čo prostredníctvom doposiaľ nestotožnenej osoby dňa 12. mája 1995 v A. a.s., B.B., pobočka D. K. s podvodným úmyslom založili účet č. X. na meno M. T., dňa 19. mája 1995 predložil tri príkazy na úhradu platieb prostredníctvom nestotožnenej osoby, v rámci clearingového zúčtovania zo Slovenskej republiky cez „starý blok“ do Českej republiky poukázal sumu 2.357.983,-Sk, pričom oprávnenosť platby dokladovali zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 2. mája 1995 medzi postupcom N.H. a.s., O. a postupníkom M.T. a predmetom zmluvy je postúpenie pohľadávok postupcom proti dlžníkovi P. S. o. s.p. K. v sume 2.357.980,-Kč, avšak tieto platby zo strany pracovníkov bankovej inštitúcie neboli z dôvodu nesplnenia podmienok platieb do Českej republiky v tzv. „starom bloku“ realizované, ktorým konaním by Slovenskej republike v zastúpení Ministerstvom financií Slovenskej republiky spôsobili škodu 282.958,- Sk,

v bode 6/ rozsudku

potom, čo doposiaľ s nestotožnenou osobou dňa 3. októbra 1994 vo VÚB a.s., pobočka Ž. s podvodným úmyslom založili účet č. X. na meno M. H., nar.X., s názvom M. H. – N., z ktorého prostredníctvom tejto nestotožnenej osoby v rámci clearingového zúčtovania zo Slovenskej republiky cez „starý blok“ poukázal platby do Českej republiky:

- a) dňa 14. októbra 1994 na účet č. X. vedeného v A. a.s., P., jednatel'stvo M. u J. sumu 1.041.890,- Sk,
- b) dňa 15. novembra 1994 na účet č. X. vedeného v A. a.s., P., jednatel'stvo M. u J. sumu 1.507.050,- Sk,
- c) dňa 5. decembra 1994 na účet č. X. vedeného v A. a.s., P., jednatel'stvo M. u J. sumu 2.305.675,- Sk,

v týchto prípadoch sa jednalo o vkladnú knižku na doručiteľa v. č. X. s názvom vkladu „S.“ na heslo „X.-JUKO“ na základe simulovanej zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 20. septembra 1994 uzatvorenej medzi postupcom T. a.s. L. a postupníkom M. H. – N. s predmetom plnenia postupcu proti dlžníkovi firme K. G.,

ktorým konaním pre štátny rozpočet Slovenskej republiky v zastúpení Ministerstvom financií Slovenskej republiky spôsobili škodu v bode **a)** 184.415,- Sk, v bode **b)** 256.199,- Sk, v bode **c)** 371.214,- Sk,

- dňa 12. januára 1995 na účet č. X. vedeného v A. a.s., P., jednatel'stvo M. u J. sumu 708.268,- Sk - jednalo sa o vkladnú knižku na doručiteľa v. č. X. s názvom vkladu „S.“ na heslo „X.-JUKO“ na základe simulovanej zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 19. decembra 1994 medzi postupcom N.H. a.s., O. a postupníkom M. H. – N. s predmetom plnenia postúpenia pohľadávky postupcu, dlžníka P. S. o. s.p. K.,

ktorým konaním pre štátny rozpočet Slovenskej republiky v zastúpení Ministerstvom financií Slovenskej republiky spôsobili škodu 114.739,- Sk,

v bode 7/ rozsudku

potom, čo prostredníctvom doposiaľ nestotožnenej osoby dňa 13. apríla 1995 vo VÚB a.s., pobočka M., expozitúra T. T., s podvodným úmyslom založil účet č. X. na meno D. J. - D. dňa 19. apríla 1995 prostredníctvom tejto nestotožnenej osoby v rámci clearingového zúčtovania zo Slovenskej republiky cez „starý blok“ do Českej republiky poukázal sumu 1.173.870,- Sk na účet č. X. vedeného v A. a.s., P., jednatel'stvo M. u J. - jednalo sa o vkladnú knižku na doručiteľa v. č. X. s názvom vkladu „S.“ na heslo „X.-JUKO“, pričom oprávnenosť platby dokladovali simulovanou zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 12. apríla 1995 medzi firmou N. H.. O. k postupcovi D.i J. na základe faktúry č. X. zo dňa 28. marca 1992,

ktorým konaním spôsobili škodu štátnemu rozpočtu Slovenskej republiky v zastúpení Ministerstvom financií Slovenskej republiky v sume 207.775,- Sk,

v bode 8/ rozsudku

potom, čo prostredníctvom doposiaľ nestotožnenej osoby dňa 13. apríla 1995 v Morávii banke a.s., expozitúra M., s podvodným úmyslom založil účet X. na meno D. J. - D. - A. S., dňa 19. apríla 1995 prostredníctvom tejto nestotožnenej osoby v rámci clearingového zúčtovania zo Slovenskej republiky cez „starý blok“ do Českej republiky poukázal sumu 1.621.289,- Sk na účet č. X. vedeného v A. a.s. P., jednatel'stvo M. u J. - jednalo sa o vkladnú knižku na doručiteľa v. č. X. s názvom vkladu „S.“ na heslo „X.-JUKO“, pričom oprávnenosť platby dokladovali simulovanou

faktúrou č. 172564 zo dňa 10. júna 1992, ktorou N.H. a.s., O. fakturuje firme P. S. o. s. p. K. sumu 1.621.289,- Kč.

ktorým konaním spôsobil škodu štátnemu rozpočtu Slovenskej republiky v zastúpení Ministerstvom financií Slovenskej republiky v sume 286.968,- Sk,

obžalovaní Ing. J. K. a Ing. Š. K.

v bode 9/ rozsudku

na základe vzájomnej dohody s podvodným úmyslom obžalovaný Ing. Š. K. požiadal P. M., nar. X., o zriadenie podnikateľského účtu, ktorý tejto požiadavke vyhovel a dňa 9. júla 1993 si zriadil účet č. X. v A. a.s., pobočka B.B., účet mu dal k dispozícii a súčasne mu podpísal niekoľko bianko príkazov k úhrade s tým, že s účtom výlučne bude disponovať iba Ing. K., čo obidvaja obžalovaní zneužili, vypísali jeden z bianko podpísaných príkazov na úhradu platby z účtu č. X. v rámci clearingového zúčtovania zo Slovenskej republiky cez „starý blok“ do Českej republiky poukázal dňa 14. októbra 1993 sumu 440.000,- Sk na účet č. X.X. vedeného v A. a.s., P., jednatel'stvo M. u J., na meno Ing. K., na základe fingovaného príkazu k úhrade faktúry č. X. zo dňa 10. novembra 1992, ktorou firma A.H. fakturovala firme E. - P. M. dodávku 10 ks počítačov v sume 440.000,- Kč,

ktorým konaním spôsobili štátnemu rozpočtu Slovenskej republiky v zastúpení Ministerstvom financií Slovenskej republiky škodu vo výške 40.480,- Sk,

obžalovaní Ing. J. K. a J. Ď.

v bode 10/ rozsudku

na základe vzájomnej dohody s podvodným úmyslom obžalovaný J. Ď. dňa 5. novembra 1993 vložil na účet č. X. vedený vo VÚB a.s., pobočka Č., expozitúra K. nad K. na meno D. Ď., sumu 500.000,- Sk a v ten istý deň vystavil príkaz k úhrade na platbu v rámci clearingového zúčtovania zo Slovenskej republiky cez „starý blok“ do Českej republiky na účet č. X. vedený v A. a.s., P., jednatel'stvo M. u J., na meno Ing. J. K., pričom oprávnenosť platby dokladoval predložením simulovanej faktúry č. X. zo dňa 15. januára 1993, ktorou dodávateľ firma

H. s.r.o. I. – E. B. fakturuje odberateľovi D. Ď. za dodávku mäsových výrobkov čiastku 500.000,- Kč,

ktorým konaním spôsobili škodu štátnemu rozpočtu Slovenskej republiky v zastúpení Ministerstvom financií Slovenskej republiky vo výške 39.500,- Sk,

obžalovaný J. B.

v bode 12/ rozsudku

v úmysle pomôcť páchať trestnú činnosť obžalovanému Ing. J. K. rozvedenú v predchádzajúcich skutkoch vykonal nasledovné podvodné bankové operácie na tom skutkovom základe, že

a) dňa 30. januára 1995 bol v A. a.s., P., filiálka O., jednatel'stvo M. u J., zriadený účet č. X. na meno J. S., bytom T. č. 700, ku ktorému dňa 20. februára 1995 nezisteným spôsobom zriadený podúčet č. X., ku ktorému mal podpisové právo obžalovaný, pričom v dobe od 2. marca 1995 do 10. apríla 1995 z tohto účtu vykonal celkom 14 podvodných platieb, v rámci clearingového zúčtovania v tzv. „novom bloku“ z Českej republiky na účty v Slovenskej republike v celkovej výške 6.858.557,- Kč, a to

- 4 platby v celkovej výške 1.703.999,20 Kč na osobný účet č. X. vedený v ČSOB a.s., Ž. na meno Ing. J. K.,
- 3 platby v celkovej výške 1.545.999,20 Kč na osobný účet č. X. vedený v ČSOB a.s., Ž. na meno J. B.,
- 2 platby v celkovej výške 249.999,45 Kč na osobný účet č. X. vedený vo VUB a.s., pobočka Č. na meno Ing. J. K.,
- 2 platby v celkovej výške 679.999,70 Kč na osobný účet č. X. vedený v Poľnobanke a.s., pobočka Ž. na meno Ing. J. K.,
- 2 platby v celkovej výške 1.814.999,65 Kč na podnikateľský účet č. X. vedeného vo VÚB a.s., Ž. na meno M. H. – N.,
- 1 platbu vo výške 863.559,78 Kč na podnikateľský účet č. X. vedeného vo VÚB a.s., Ž. na meno D. J. - D.,

ktoré platby boli vykonané vždy následne po tom, ako tieto obžalovaní J. B. a Ing. J. K. v hotovosti vložili v dobe od 21. februára 1995 do 6. apríla 1995 v celkovej výške 6.858.600,- Kč vrátane počiatočného vkladu vo výške 1.000,- Kč, pričom ako dôvod platby J. B. v rámci clearingového zúčtovania v „novom bloku“ na príkazoch uvádzal k úhrade striedavo platby za stavebné, montážne práce a za finančné služby a poistné i napriek tomu, že si bol vedomý, že takéto činnosti na území Českej republiky nevykonával,

b) dňa 14. októbra 1994 v ČSOB a.s., pobočka Ž. zriadil osobný účet č. X., na ktorý v rozpore so zásadami ČSOB a.s., pre vedenie a používanie osobných účtov prijímal podvodné platby zdôvodnené ako platby za podnikateľskú činnosť, nasledovne:

- v dobe od 25. októbra 1994 do 15. decembra 1994 prišlo na tento účet z účtu č. X. vedeného v A. a.s., jednatel'stvo M. u J., ktorého majiteľom bol Ing. L. U. 5 podvodných platieb v rámci clearingového zúčtovania v tzv. „novom bloku“ v celkovej výške 3.414.293,12 Sk, ktoré platby zasielal Ing. J. K. a tieto boli zdôvodňované ako platby za stavebné a montážne práce,

- v dobe od 9. marca 1995 do 13. apríla 1995 prišli na tento účet z účtu č. X. vedeného v A. a.s., jednatel'stvo M. u J., 3 podvodné platby v rámci clearingového zúčtovania v tzv. „novom bloku“ v celkovej výške 1.817.824,73 Sk, ktoré platby si zasielal obžalovaný J. B. a zdôvodňoval ako platby za stavebné a montážne práce,

pričom peniaze pripísané na tomto účte následne vždy potom vyberal cez pokladňu J. B., okrem jedného prípadu, kedy na výberovom lístku podpísanom J. B. peniaze vybral Ing. J. K. dňa 30. novembra 1994 vo výške 940.000,- Sk,

c) potom, čo Ing. J. K. dňa 15. mája 1995 založil v A. a.s., P., jednatel'stvo M. u J. vkladnú knižku A. na heslo č. X., na ktorú bolo v rámci clearingového zúčtovania v „starom bloku“ z účtu M. T. vedeného v Devín banke a.s., pobočka Č. zaslaná suma 4.351.050,- Sk, v dňoch 13. júna - 26. júna 1995 Ing. J. K. ich neoprávnene vybral cez pokladňu okrem jedného prípadu, a to dňa 15. júna 1995, ktorú sumu vo výške 950.000,- Kč vybral J. B., následne ju vložil dňa 16. júna 1995 na účet č. X. vedeného v A. a.s., jednatel'stvo M. u J., ktorého majiteľom bol M. S. a v ten istý deň t.j. 16. júna 1995 táto suma vo výške 950.000,- Sk bola v rámci clearingového zúčtovania v „novom bloku“ zaslaná na účet č. X. vedeného v Slovenskej kreditnej banke a.s., pobočka Bratislava - mesto

na meno M. T., z ktorého účtu dňa 23. júna 1995 vo výške 1.080.000,- Sk boli v rámci clearingového zúčtovania v „stareom bloku“ zo Slovenskej republiky zaslané do Českej republiky,

ktorým konaním J. B. t.j. realizovaním neoprávnených platieb v rámci clearingového zúčtovania z Českej republiky do Slovenskej republiky a zo Slovenskej republiky do Českej republiky zrealizoval bankové operácie v celkovej sume 14.121.675,- Kč, čím pomohol obžalovanému Ing. J. K. obohatiť sa o sumu minimálne 2.118.000,-Sk.

Za tento trestný čin uložil Krajský súd v Žiline obvinenému **Ing. J. K.** podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, pričom podľa § 58 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon trestu odňatia slobody mu bol podmienene odložený a podľa § 59 ods. 1 Tr. zák. bola určená skúšobná doba v trvaní 5 (päť) rokov,

Ďalej mu bol podľa § 53 ods. 1 Tr. zák. uložený peňažný trest vo výmere 250.000,- Sk a podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by peňažný trest mohol byť úmyselne zmarený, mu bol ustanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov,

Obvinenému **J. Ď.** krajský súd uložil podľa § 250 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 53 ods. 2 písm. a), § 53 ods. 3 Tr. zák. peňažný trest vo výmere 15.000,- Sk a podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by peňažný trest mohol byť úmyselne zmarený, mu bol ustanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) mesiac.

Obvinenému **J. B.** uložil podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, pričom podľa § 58 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon trestu odňatia slobody mu podmienene odložil a podľa § 59 ods. 1 Tr. zák. mu bola určená skúšobná doba v trvaní 5 (päť) rokov,

Ďalej mu bol podľa § 53 ods. 1 Tr. zák. uložený peňažný trest vo výmere 250.000,- Sk a podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by peňažný trest mohol byť úmyselne zmarený, mu bol ustanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov,

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 uložil povinnosť nahradiť majetkovú škodu spôsobenú trestným činom poškodenému MF SR, so sídlom v B., Š. č. X., a to obžalovaným Ing. V. Ď. a J. P. solidárne v sume 92.700,- Sk, obžalovaným Ing. V. Ď. a M. S.

solidárne v sume 464.955,- Sk, **obžalovaným Ing. J. K. a J. Ď.** solidárne v sume 39.500,- Sk a **obžalovanému Ing. J. K.** v sume 2.547.055,- Sk.

Podľa § 229 ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 poškodenú stranu Ministerstvo financií Slovenskej republiky so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na konanie o veciach občianskoprávných.

Naproti tomu podľa § 226 písm. b) Tr. por. účinného do 1. januára 2006 **obžalovaného Ing. J. K.** spod obžaloby krajského prokurátora v Banskej Bystrici z 30. júla 2002, pod sp. zn. Kv 10/01, v bode 12/ pre skutok kvalifikovaný ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 4 Tr. zák. účinného do 30. júna 1990, ktorého sa mal dopustiť tak, že

v rozpore so zákonom č. 21/1991 Zb. o bankách v platnom znení neoprávnene podpísal za VÚB, a. s., pobočka Č. dňa 23. októbra 1992 prehlásenie ručiteľa (bankovú záruku) na 20.000.000,- Kčs k úverovej zmluve č. X. a dňa 5. januára 1993 ručiteľskú listinu č. 1/93 na sumu 30.000.000,- Kčs, pričom takto poskytnuté záruky nezaúčtoval do účtovnej operácie banky, poskytnutie bankových záruk zatajil, čím spôsobil, že potom VÚB, a.s., pobočka Č. plnila ručiteľskú povinnosť voči A., a.s., filiálka B.B. tým, že firme K., s. r. o., Č., poskytla vynútený úver vo výške 30.000.000,- Sk, ktorý firma K., s.r.o., nesplatila, čím VÚB, a.s., B., spôsobil škodu vo výške 30.000.000,- Sk, **oslobodil.**

Podľa § 229 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 poškodenú stranu Všeobecnú úverovú banku, a.s., so sídlom B., M.N č. X., s nárokom na náhradu škody odkázal na konanie o veciach občianskoprávných.

Rozsudok Krajského súdu v Žiline nadobudol právoplatnosť 21. júna 2011, kedy Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, uznesením sp. zn. 4 To 10/2010, podľa § 256 Trestného poriadku č. 141/1961 Zb. účinného do 1. januára 2006 odvolania obvinených Ing. J. K., Milana S., J. P., J. B., J. Ď. a obhajkyne JUDr. M. B. u obvineného M. T. zamietol.

Krajský súd v Žiline predložil 12. januára 2012 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie, ktoré podali obvinení Ing. J. K. 26. augusta 2011, J. Ď. 09. septembra 2011 a J. B. 28. septembra 2011 na uvedenom Krajskom súde v Žiline, proti uzneseniu Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky z 21. júna 2011, sp. zn. 4 To 10/2010, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g) a i) Tr. por. a obvinení J. Ď. a J. B. aj z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Domáhali sa nimi, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako dovolací súd, vyslovil, že týmto uznesením a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol zákon porušený v ich neprospech.

V tejto súvislosti obvinený **Ing. J. K.** prostredníctvom obhajcu argumentoval nasledovne :

Poukazujem najmä na nezákonnosť zaobstaraných dôkazov. Okresný úrad vyšetrovania PZ Žiliny vydal 23. júla 1995, pod č. ČVS: VP-260/02-95, príkaz na prehliadku iných priestorov – osobného motorového vozidla BMW 325, ŠPZ X., ktorého majiteľom bola v tom čase spoločnosť K. s.r.o., so sídlom J., B. X., pričom som bol užívateľom tohto motorového vozidla a zároveň jediným konateľom obchodnej spoločnosti K. s.r.o.. S uvedenou prehliadkou iných priestorov vyjadril krátky súhlas okresný prokurátor v Žiline 24. júla 1998 bez toho, že by túto skutočnosť zdôvodnil, čím došlo nielen k podstatnej chybe konania v zmysle ustanovenia § 258 ods. 1 písm. a) Tr. por., ale aj k porušeniu môjho práva na súkromie. Na základe uvedeného príkazu boli zaistené listinné dôkazy, ktoré sú podkladom pre bod 3/ až 8/ rozsudku Krajského súdu Žilina. Príkaz na prehliadku iných priestorov bol vydaný podľa v tom čase platného ustanovenia § 83a ods. 1 Trestného poriadku č. 141/1961 Zb., ktoré platilo na území Slovenskej republiky i Českej republiky. Toto ustanovenie následne vyhlásil Ústavný súd Českej republiky nálezom z 8. júla 2010, sp. zn. PL.ÚS 3/09, za neústavné a zrušil ho z dôvodu nerešpektovania základných práv jednotlivca ústavne garantovaných, ako i práv garantovaných Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Keďže ustanovenie § 83a ods. 1 Tr. por. zákona č. 141/1961 Zb. bolo zrušené iným štátom, ktorý ho kontinuálne používal, tak ako Slovenská republika po rozdelení ČSFR, pretože bolo zistené Ústavným súdom Českej republiky, že toto ustanovenie je protiústavné a v rozpore s právom Európskej únie, je zrejmé, že toto ustanovenie je protiústavné aj na území Slovenskej republiky. Ak bolo na základe dôkazov získaných podľa tohto ustanovenia vydané rozhodnutie, javí sa byť takéto rozhodnutie nezákonné. Pre túto chybu konania v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. a na základe takto získaných dôkazov, nemôže dôjsť k odsudzujúcemu rozsudku, nakoľko takéto rozhodnutie je odôvodnené nezákonnými dôkazmi.

Ďalším pochybením oboch súdov bola tá skutočnosť, že súdy sa nevysporiadali s namietanou zákonnosťou všetkých výsluchov, ktorých sa zúčastňovali príslušníci finančnej polície ako nezúčastnené osoby, ktorí túto trestnú vec realizovali, a to najmä npor. K. a npor. P.. Prítomnosť týchto osôb pri vyšetrovacích úkonoch nie je v súlade s Trestným poriadkom, nakoľko

nejde o nezúčastnené osoby a ich prítomnosť na procesných úkonoch je podľa judikatúry vzhľadom na realizáciu úkonov pred začatím trestného stíhania nepriamym nátlakom na tieto osoby.

Uznaním viny súdov oboch stupňov z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, 4 písm. b) Tr. zák. došlo k zásadnému pochybeniu oboch súdov, keď skutky vyhodnotili ako trestný čin podvodu, s tým, že došlo ku škode Ministerstva financií Slovenskej republiky v rámci clearingového platobného styku medzi Slovenskou republikou a Českou republikou, čo však nie je pravda. Podľa zásad clearingového zúčtovania platby za vývoz a dovoz nemôžu byť hradené z rozpočtu štátu. Je jasne stanovené, že saldo clearingového účtu sa vysporiadava na základe platieb do clearingového účtu vývozcom a dovozcom, čiže žiadne finančné prostriedky zo štátneho rozpočtu sa tu nepoužívajú.

Mám za to že prípravné konanie, ktoré prebehlo za hore uvedených okolností nemohlo byť podkladom pre akékoľvek rozhodnutie súdu a vyhodnotenie skutkov tak, ako sú uvedené v obžalobe, a preto je dovolanie podľa môjho názoru dôvodné podľa § 371 ods. 1 písm. i), g) Tr. por.

Z týchto dôvodov obvinený Ing. J. K. v dovolaní navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. júna 2011, sp. zn. 4 To 10/2010, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 7. novembra 2007, sp. zn. 3 T 24/2002. Ďalej navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 380 ods. 4 rozhodol o odklade vykonateľnosti namietaného rozhodnutia a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolaciemu, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

V zmysle § 376 Tr. por. sa krajský prokurátor v Žiline 7. októbra 2011 k obsahu dovolania obvineného Ing. J. K. vyjadril nasledovne:

Namietaný úkon-nezákonne vykonanú prehliadku iných priestorov, považujem za zákonnú, nakoľko bol tento úkon vykonaný podľa v tom čase platného a účinného Trestného poriadku, pričom boli dodržané všetky formálne i materiálne podmienky na vydanie príkazu na prehliadku iných priestorov. Nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. PL ÚS 36/09, na ktorý sa obvinený odvoláva, nemá platnosť na území Slovenskej republiky, navyše nemôže pôsobiť spätne. Účast' príslušníkov finančnej polície na výsluchoch svedkov nemá za následok nezákonnosť takto získaných dôkazov, keďže žiadne ustanovenie Trestného poriadku nezakazuje účasť týchto osôb

po začatí trestného stíhania. Obvinený v dovolaní nekonkretizuje výsluchy ktorých svedkov považuje za nezákonné z dôvodu, že boli vykonané slovenskými policajnými zložkami v Českej republike. Prokurátor pri podávaní obžaloby, ale ani prvostupňový súd túto nezákonnosť nezistili. S týmto stanoviskom sa stotožňujem. Zápisnice o výsluchoch svedkov, ktoré boli na hlavnom pojednávaní prečítané, splňajú všetky formálne náležitosti stanovené pre svedeckú výpoveď Trestným poriadkom. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinený Ing. J. K. namieta výlučne skutkové zistenia súdov, keď spochybňuje vznik škody. Takéto dovolanie odporuje ustanoveniu § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vylučuje možnosť, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou a úplnosťou zisteného skutku.

Krajský prokurátor v Žiline preto navrhol dovolanie obvineného. Ing. J. K. podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť.

Obvinený **J. Ď.** prostredníctvom obhajkyne argumentoval nasledovne :

Tvrdím, že skutok uvedený v bode 10. rozsudku súdu prvého stupňa nie je možné hodnotiť v súlade so skutkovou podstatou uvedenou v § 250 ods. 1. Tr. zák. ako trestný čin. Tento skutok nie je trestným činom, pretože už zo samotnej skutkovej vety uvedenej v tomto bode 10/ rozsudku, je nepochybne zrejmé, že pokiaľ som si požičal od Ing. J. K. sumu vo výške 500 000,-Sk, táto bola v rovnakej výške poukázaná na jeho účet založený na území Českej republiky a zodpovedala sume 500 000,-Kč. Z tohto dôvodu nemohlo dôjsť k spôsobeniu žiadnej škody Ministerstvu financií Slovenskej republiky tak, ako je to uvedené vo výroku rozsudku prvostupňového súdu. Pokiaľ ide o vyhodnotenie dôkazov v tejto trestnej veci poukazujem na tú skutočnosť, že pri rozhodovaní vo veci súd vychádzal predovšetkým z listinných dôkazov, čo je zrejmé aj z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu, avšak tieto listinné dôkazy nesprávne vyhodnotil. Opätovne sa odvolávam na svoje tvrdenia uvedené v priebehu tohto konania, ako i na platnú právnu úpravu a tvrdím, že faktúru č. X. nie je možné považovať za fiktívnu, nakoľko táto bola vystavená a riadne doručená. Plnenie na základe tejto faktúry bolo poskytnuté a túto som uhradil priamo na účet Ing. J. K. z toho dôvodu, že v súvislosti s mojím podnikaním mi pri začatí činnosti poskytol pôžičku vo výške 500.000,-Sk.

Obvinený **J. B.** prostredníctvom obhajkyne argumentoval nasledovne :

Opätovne sa odvolávam na svoje tvrdenia uvedené v priebehu tohto konania, ako i na platnú právnu úpravu v čase, v ktorom došlo ku skutkom uvedeným v bode 12/ rozsudku súdu prvého stupňa, najmä však namietam vyhodnotenie skutkových zistení tak, že by z nich vyplýval záver, že došlo mojím konaním k porušeniu trestno-právnej zodpovednosti.

Tvrším, že skutok uvedený v bode 12/ rozsudku súdu prvého stupňa nie je možné hodnotiť v súlade so skutkovou podstatou uvedenou v § 10 ods. 1. písm. c) k § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. ako trestný čin. Tento skutok nie je trestným činom, pretože už zo samotnej skutkovej vety uvedenej v tomto bode 12/ rozsudku, je nepochybne zrejmé, že som mal pomôcť páchať trestnú činnosť Ing. J. K. rozvedení v bodoch 1/ až 10/ rozsudku prvostupňového súdu a vykonať nižšie uvedené podvodné bankové operácie, pričom však som nespôsobil žiadnu škodu Ministerstvu financií Slovenskej republiky. Obligatórnym znakom objektívnej stránky tohto trestného činu je vznik majetkovej škody. Z výsledkov vykonaného dokazovania je nepochybne zrejmé, že som žiadnu majetkovú škodu Slovenskej republike nespôsobil, teda nie je splnená táto zákonná podmienka ako formálny znak tohto trestného činu. Zároveň absentuje a subjektívna stránka – zavinenie pre naplnenie skutkovej podstaty pomoci k trestnému činu podvodu. Vzhľadom k tomu, že žiaden môj zámer nesmeroval k spôsobeniu škody na cudzom majetku, nie je možné na moje konanie aplikovať zavinenie vo forme úmyslu podľa ustanovenia § 4 písm. a) alebo b) Tr. zák. Dovolím si tvrdiť, že objektívna stránka môjho konania bola v súlade s predpismi pre clearingové zúčtovanie pri riadnom obchodnom styku so zahraničím, a i keď skutok v bode 12/ rozsudku súdu prvého stupňa sa stal, jeho okolnosti nemali protiprávny základ, resp. vyjadrenie vo forme existencie zákonných znakov trestného činu.

Obvinení **J. Ď.** a **J. B.** zhodne vo svojich dovolaniach dodávajú:

Pokiaľ odvolací súd v odôvodnení svojho uznesenia sp. zn. 4 To 10/2010 udáva, že zo stanoviska Národnej banky Slovenska z 27. septembra 1994 adresovaného Ústrednému daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky vyplýva záver, že v prípade neoprávnených platieb do Českej republiky došlo k poškodeniu štátneho rozpočtu (kurzový rozdiel znáša štátny rozpočet), ide len o názor vyslovený Národnou bankou Slovenskej republiky a týka sa prípadov porušenia neoprávnených platieb do Českej republiky „v starom bloku“.

Zhodne tvrdíme, že žiaden kurzový rozdiel pri poukázaní platieb na účty Ing. J. K. a účet J. B. nevznikol a súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd sa nezaoberali záverom vysloveným stanovisku NBS, podľa ktorého „váš názor o povinnosti vrátiť do štátneho rozpočtu zisk získaný z titulu neoprávnených platieb do Českej republiky „v starom bloku“ Ministerstvo financií Slovenskej republiky neakceptovalo vzhľadom na absenciu právnej úpravy“. V súvislosti so záverom NBS vysloveným v tomto stanovisku tvrdíme, že naše konanie nie je možné posudzovať ako akýkoľvek trestný čin.

Poukazujeme aj na výsledky prípravného konania, ako i na dokazovanie, ktoré prebehlo na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa, z ktorého je nepochybné, že skutok, ktorý je uvedený v rozsudku prvostupňového súdu v bode 10/ a 12/ jeho výroku, nemožno kvalifikovať ako akýkoľvek trestný čin, najmä namietame vyhodnotenie skutkových zistení tak, že by z nich vyplýval záver, že došlo k porušeniu trestno-právnej zodpovednosti. Vo vykonaných listinných dôkazoch sú značné rozpory a tvrdím, a to najmä výpovedi Ing. J. K., ktorá je vykonštruovaná a účelová.

Ďalej upozorňujeme aj na znalecký posudok, ktorý potvrdzuje záver vyslovený v stanovisku NBS z 27. septembra 1994, a teda nemôžeme súhlasiť s odôvodnením uznesenia odvolacieho súdu sp. zn. 4 To 10/2010, že na tento dôkaz – znalecký posudok č. 11/06, nie je potrebné prihliadať. Tento dôkaz je potrebné hodnotiť ako ostatné listinné dôkazy zadovážené orgánmi trestného konania vo vzájomnej súvislosti.

Pokiaľ ide o priebeh prípravného konania, došlo k porušeniu procesných predpisov, a to jednak pred orgánmi činnými v trestnom konaní, a jednak pred súdom prvého stupňa, pretože pri úkonoch prípravného konania boli prítomní príslušníci finančnej polície, ktorí vec realizovali. Pokiaľ ide o výsluchy svedkov z Českej republiky, títo boli vypočutí pred dožiadanými oddeleniami policajného zboru na území Českej republiky bez toho, aby bola podaná žiadosť o právnu pomoc prostredníctvom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky alebo príslušného prokurátora podľa § 424, § 425 Tr. por. účinného do 1. januára 2006. Je síce pravdou, že v roku 1992 sme tvorili spoločnú republiku - Československú federatívnu republiku, ktorá sa však rozdelila na dva samostatné štáty s vlastnými úradnými jazykmi. Pokiaľ boli vykonané úkony prípravného konania na území Českej republiky a boli spísané v českom jazyku, tieto mali byť tlmočníkom zapísaným v zozname tlmočníkov príslušného súdu preložené do jazyka slovenského a až potom mohli byť čítané ako dôkaz

na pojednávani, pokiaľ by bolo podané dožiadanie v súlade s platnou právnou úpravou o poskytnutie právnej pomoci políciou na území Českej republiky. Z dôvodu absencie dožiadania prostredníctvom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky alebo príslušného prokurátora, ako i pre absenciu prekladov týchto výsluchov svedkov, na tieto dôkazy nie je možné prihliadať, pretože boli získané nezákonným spôsobom.

Z týchto dôvodov obvinení **J. Ď.** a **J. B.** v dovolaní zhodne navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1, ods. 2 Tr. por. z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), g), i) Tr. por. konštatoval uvedené porušenie zákona v ich neprospech zrušil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. júna 2011, sp. zn. 4 To 10/2010, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 7. novembra 2007, sp. zn. 3 T 24/2002, vo výroku o vine a treste, v bode 10/ a 12/ rozsudku a súčasne zrušil aj ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce. Ďalej navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

V zmysle § 376 Tr. por. sa krajský prokurátor v Žiline 7. októbra 2011 vyjadril zhodne k obsahu dovolania obvineného J. Ď. a 14. novembra 2011 k obsahu dovolania obvineného J. B.:

Obvinený J. Ď. podáva dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g), i) Tr. por. a obvinený J. B. aj z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Dôvody dovolaní v danom prípade nepovažujem za naplnené. V prevažnej časti dovolania sa obvinení zaoberajú hodnotením vykonaných dôkazov, ktoré podľa ich názorov odôvodňujú iné závery, než boli vyslovené právoplatným rozsudkom súdu. Obvinení namietajú výlučne skutkové zistenia súdov, keď spochybňujú závery o fiktívnosti faktúry č. X., inak ako súdy hodnotia význam stanoviska NBS z 27. septembra 1994 a závery znaleckého posudku č. 11/2006 organizácie Z., s.r.o., namietajú hodnovernosť výpovede Ing. J. K. a závery súdov o vzniku škody. Obvinený J. B. v tomto smere spochybňuje aj naplnenie subjektívnej stránky trestného činu. Takéto dovolania odporujú ustanoveniu § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vylučuje možnosť, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou a úplnosťou zisteného skutku.

V ďalšej časti dovolania obvinený J. Ď. namieta porušenie zásady rovnakého postavenia obžalovaných, keď uvádza, že súd rozhodol inak v prípade Ing. Š. K., u ktorého bolo upustené od potrestania. Táto námietka však nenapĺňa žiadny z dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Nestotožňujem sa ani s názorom obvinených J. Ď. a J. B. o procesných pochybeniach pri vykonávaní dôkazov. Účasť príslušníkov finančnej polície, ktorí vec realizovali, na výsluchoch svedkov v štádiu po začatí trestného stíhania nie je vylúčená žiadnym ustanovením Trestného poriadku. Takisto považujem za zákonné výsluchy svedkov vykonané pred dožiadanými oddeleniami policajného zboru v Českej republike, nakoľko tieto spĺňajú všetky formálne náležitosti výsluchu stanovené Trestným poriadkom. Pri čítaní výpovedí svedkov na hlavnom pojednávaní obžalovaní nenamietali, že textu nerozumejú a nežiadali preklad do materinského jazyka, prípadne o pribratie tlmočníka, hoci na využitie tohto práva mali možnosť.

Krajský prokurátor v Žiline preto navrhol dovolania obvinených J. Ď. a J. B. podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť.

V zmysle § 376 Tr. por. sa obvinení Milan T. a J. B. prostredníctvom obhajkyne, JUDr. M. B., 10. októbra 2011 vyjadrili zhodne k obsahu dovolaní obvinených Ing. J. K. a J. Ď.:

V plnom rozsahu sa stotožňujeme s argumentáciou obvineného Ing. J. K. a J. Ď. v ich podaných dovolaniach z 27. augusta 2011 a z 8. septembra 2011 a tvrdíme, že sú dôvodné. Pokiaľ dovolací súd zistí porušenie hmotného a procesného práva, vzhľadom na procesné spoločenstvo, mala by sa vzťahovať aj na nás, teda aj rozsudok súdu prvého stupňa týkajúci sa nás, by mal byť zrušený vo výroku o vine a treste a vec by mala byť vrátená na nové rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Zo skutočností uvádzaných v obsahu dovolania Ing. J. K. a dovolania J. Ď., ako i zákonných ustanovení uvádzaných v ich obsahu, máme za to, že uvedenými rozhodnutiami bol porušený zákon i v náš neprospech.

Obvinení M. T. a J. B. preto navrhli, aby dovolací súd vyslovil rozsudkom porušenie zákona podľa § 371 ods. 1. písm. g), písm. i) Tr. por. a súčasne aby podľa § 386 ods.2. Tr. por. zrušil napadnuté rozhodnutia v celom rozsahu, pretože ich nemožno oddeliť od ostatných častí rozhodnutia súdu prvého stupňa a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V zmysle § 376 Tr. por. sa obvinený Ing. J. K. a 25. októbra 2011 vyjadril k obsahu dovolania obvineného J. Ď. nasledovne:

Podstata trestného činu podvodu je v tom, že poškodený poskytuje páchatel'ovi nejaké plnenie, ktorým si spôsobuje škodu a páchatel'ovi alebo inej osobe zabezpečuje majetkový prospech úplne dobrovoľne a má za to, že ide o nárok páchatel'a, alebo že dostane za svoje plnenie protihodnotu. Páchatel'ovi sa musí dokázať, že prinajmenšom vedel, že druhá strana koná v omyle. Orgány činné v trestnom konaní však toto nikdy nepreukázali a osobitne u pána Ď. Pán Ď. splnil všetky zákonné podmienky, ktoré v tej dobe platili na vrátenie mi peňažnej čiastky, ktorú som jemu a jeho manželke požičal na rozbeh podnikateľskej činnosti. Ministerstvo financií Slovenskej republiky neposkytlo žiadne plnenie pánovi Ď., tak si od neho ani nemôže nič nárokovať.

Veľmi závažnou, nepravdivou, vymyslenou skutočnosťou je vyčísľovanie údajnej škody pracovníčkou Ministerstva financií Slovenskej republiky, Ing. K. Celé vyčíslenie vyplýva z neodbornosti a nevedomosti, ktorú jej vložili do úst policajti.

Odvolaací súd vyhodnotil uznesenie vyšetrovateľa ÚJKP KR PZ Žilina z 23. januára 2004, ČVS:KÚV-21/20-97, o zastavení trestného stíhania v obdobnej trestnej veci ako vec, s ktorou nie je daná žiadna právna alebo skutková súvislosť. Nemožno s tým súhlasiť, pretože sa jednalo o takmer totožnú vec, o clearingové zúčtovanie a práve tu Ministerstvo financií Slovenskej republiky potvrdilo, že mu nevznikla žiadna škoda. Čiže nemôže tu byť iný postup a náhľad na vec na toho, či onoho klienta.

Odvolaací súd na námietku priet'ahov v konaní reagoval na náročnosť prípadu, keď dôkazy bolo treba zaobstarávať aj v Českej republike, avšak sa vôbec nevyjadril k tak závažnej skutočnosti, že boli v konaní použité výsluchy svedkov, ktoré nezákonným spôsobom získal vyšetrovateľ v inom štáte.

V zmysle § 376 Tr. por. sa obvinený Ing. J. K. 24. novembra 2011 vyjadril k obsahu dovolania obvineného J. B. nasledovne:

Stotožňujem sa s pánom B., že Ministerstvu financií Slovenskej republiky nespôsobil žiadnu škodu, a tým nie je splnená podmienka ako formálny znak trestného činu. Zároveň absentuje

subjektívna stránka zavinenia pre naplnenie skutkovej pomoci k trestnému činu podvodu podľa § 10 ods. 1 písm. c) k § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák.

Plne sa stotožňujem s dovolaním pána B. vo veci svedeckej výpovede svedkyne, bývalej referentky z Ministerstva financií Slovenskej republiky, že jej výpoveď bola vykonštruovaná a účelová. Krajský súd v Žiline nepripustil, žiadnu inú výpoveď zástupcu z Ministerstva financií Slovenskej republiky, a to najmä s poukazom na skutočnosť, že táto pracovníčka v čase jej výpovede už niekoľko rokov nepracovala na ministerstve a ona mala vyčíslovať údajnú škodu aj za pána B., v rámci clearingového zúčtovania, pričom bol obvinený z trestného činu ohrozenia devízového hospodárstva.

Ďalšími závažnými skutočnosťami u pána B. bolo porušenie jeho ústavných práv na súde, keď boli zaznamenané prieťahy v konaní, keď konanie prebieha už 16 rokov a podľa Listiny základných práv a slobôd dĺžka pojednávania by nemala prekračovať 6 rokov. Úkony na pojednávaní Krajského súdu v Žiline vo veci výsluchu svedkov z Českej republiky neboli tlmočené do slovenského jazyka a pán B. nemohol adekvátne reagovať na výpovede svedkov z Českej republiky.

Obvinený Ing. J. K. preto zhodne vo svojich vyjadreniach navrhol, aby dovolací súd vyslovil porušenie zákona v rozsudku Krajského súdu v Žiline z 7. novembra 2007, sp. zn. 3 T 24/02, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. júna 2011, sp. zn. 4To 10/2010, a zrušil rozhodnutia a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju znova prerokoval a rozhodol.

So zreteľom na novelu Trestného poriadku č. 226/2011 Z. z. a prechodné ustanovenie § 567j ods. 2 Tr. por., sa použije pre rozhodovanie o dovolaní obvinených Ing. J. K., J. Ď. a J. B. Trestný poriadok účinný od 1. septembra 2011. V zmysle prechodného ustanovenia § 567j ods. 6 a 7, ustanovenie § 370 a § 371 sa použije v znení účinnom do 31. augusta 2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods.1 a ods. 2 písm. h) Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 2 Tr. por. účinného do 31. augusta 2011), ale súčasne po preskúmaní veci

zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c) Tr. por.).

Na vysvetlenie tohto záveru treba predovšetkým uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne, t. j. vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por.

Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, musia byť nutne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia. **Dôvody dovolania sú** - v porovnaní s dôvodmi zakotvenými pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní - **podstatne užšie.**

Z obsahu dovolania obvineného J. Ď. a J. B. vyplýva, že ako osobitný dovolací dôvod, uvádzajú, že **bolo zásadným spôsobom porušené ich právo na obhajobu**, a to čo sa týka hodnotenia vykonaných dôkazov, ako napr. posúdenia znaleckého posudku č. 11/06, posúdenie výpovede svedkyne Ing. J. K.. Skutočnosť, že „súd prvého stupňa rozhodol o upustení od potrestania u obvineného Ing. Š. K.“, považuje obvinený J. Ď. za porušenie rovnakého postavenia obžalovaných.

Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcim „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom ako žalobcom v trestnom konaní na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2 ods. 9 Tr. por. a vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky; je garantovaná aj v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Porušenie práva na obhajobu je závažnou, resp. podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je však koncipovaný oveľa užšie, nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva „**zásadným spôsobom**“.

Pri posudzovaní, či v tom-ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

Vychádzajúc z uvedeného, právo na obhajobu zahŕňa viacero komponentov a dovolací dôvod v tomto zmysle bude spravidla naplnený pri nerešpektovaní ustanovení Trestného poriadku o povinnej obhajobe, pri vykonávaní procesných úkonov smerujúcich k rozhodnutiu vo veci bez prítomnosti obhajcu a pod., čo sa v posudzovanom prípade nezistilo. Naopak, obvinení využívali v celom rozsahu možnosť aktívnej osobnej obhajoby i obhajoby prostredníctvom svojich obhajcov. Z obsahu zväzkov spisového materiálu vyplýva, že obvinení mali možnosť od začiatku konania sa vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa im kládli za vinu, k dôkazom o nich, robiť návrhy, podávať žiadosti a opravné prostriedky, zúčastňovať sa na procesných úkonoch osobne i prostredníctvom obhajcov, vypočúvať svedkov, ktorých sami alebo prostredníctvom obhajcu navrhli a klásť im otázky.

Neobstojí ani tvrdenie obvinených, že ich právo na obhajobu bolo zásadným spôsobom porušené práve tým, že súdy nesprávne hodnotili vykonané dôkazy (ako napr. vykonštruovaná a účelová výpoveď pracovníčky Ministerstva financií Slovenskej republiky - svedkyne Ing. J. K., listinné dôkazy, znalecký posudok č. 11/06, stanovisko NBS z 27. septembra 1994). Právo na obhajobu obvinených nemôže byť porušené tým, že súd, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, hodnotí dôkazy ináč než je predstava obvinených alebo inej strany v konaní.

Obvinení J. B. a J. Ď. zhodne uvádzajú, že k zásadnému porušeniu práva na obhajobu došlo aj absenciou prekladov výsluchov viacerých svedkov a listinných dôkazov (najmä kúpnych zmlúv a dokumentácii k účtom v jednotlivých bankách) získaných na území Českej republiky, ktoré neboli preložené do slovenského jazyka.

Ako je zrejmé zo spisového materiálu, bola časť dôkazov vykonaná v cudzom-českom jazyku, aj keď tak prípravné konanie, ako aj hlavné pojednávanie, bolo vedené v materinskom jazyku obvinených. Aj keď sa dá predpokladať, že obvinení ovládajú český jazyk v primeranom rozsahu, nie je to ich materinský jazyk, a preto bolo potrebné rešpektovať ich právo vyplývajúce z ustanovenia § 28 Tr. por. účinného do 1. januára 2006. Pribranie tlmočníka a prekladateľa nezávisí od posúdenia orgánov činných v trestnom konaní, či a do akej miery obvinení ovládajú predmetný jazyk.

Uvedená zásada platí aj vo vzťahu slovenského a českého jazyka, ktoré boli rovnocenné a zameniteľné v úradnom styku v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 428/1990 Zb. o úradnom jazyku v Slovenskej republike, ktorý bol zrušený zákonom č. 270/1995 Z. z. o štátnom jazyku Slovenskej republiky, účinným od 1. januára 1996. Uvedeným dňom, okrem ostatných štátnych orgánov, aj v Policajnom zbore Slovenskej republiky, aj v konaní pred súdmi na celom území Slovenskej republiky sa používa štátny jazyk, ktorým je slovenčina (viď č. 10/2008 ZSP, zv. 1, r. 2008, s. 27).

Ako vyplýva z vyššie uvedeného, konajúci súd si nesplnil svoju povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona a porušil právo na obhajobu obvinených, vzhľadom k tomu, že výsluchy vykonané po 1. januári 1996 bolo potrebné preložiť do úradného slovenského jazyka (týka sa to len niektorých - napr. výpoveď sv. M. S. z 18. apríla 1997, M. a L. U. z 13. marca 1997, Ing. F. L. z 8. novembra 1996, Ing. K. J. z 23. septembra 1996 a i.).

Avšak dovolací súd v tejto súvislosti dospel k záveru, že tieto skutočnosti v danom prípade neznamenajú porušenie práva na obhajobu **zásadným spôsobom**, nemajú vplyv na posúdenie viny obvinených a zistené porušenie neovplyvnilo ich postavenie v konaní. Navyše uvedené dôkazy nevedli bezprostredne k rozhodnutiu v predmetnej trestnej veci. Námietku obvinených, že v konaní bolo zásadným spôsobom porušené ich právo na obhajobu, preto nie je možné akceptovať.

Obvinení Ing. J. K., J. Ď. a J. B. poukázali aj na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011, ktorý spočíva v tom, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. V tejto súvislosti zhodne upozorňujú na nezákonne získaný dôkaz, ktorým podľa obvinených majú byť výsluchy svedkov v prípravnom konaní, resp. zápisnice z týchto výsluchov, realizované za účasti

príslušníkov finančnej polície, ktorí túto trestnú vec realizovali a po začatí trestného stíhania sa uvedených výsluchov zúčastňovali ako nezúčastnené osoby (npor. K. a npor. P.). Obvinení v tejto súvislosti poukazujú aj na výsluchy svedkov, ktoré podľa nich nezákonným spôsobom získal vyšetrovateľ v Českej republike.

Podľa § 89 ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, za dôkaz môže poslúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo bolo získané zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov.

Za zákonný spôsob získania dôkazu z dôkazných prostriedkov v zmysle citovaného ustanovenia, treba považovať jednak splnenie formálnych, t.j. procesných podmienok vyžadovaných Trestným poriadkom alebo iným osobitným zákonom na vykonanie konkrétneho dôkazu a jednak splnenie obsahových (materiálnych) podmienok, t.j. aby úkon-použitý dôkazný prostriedok na vykonanie resp. získanie dôkazu-bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť.

Podľa § 95 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 zápisnicu o výsluchu, ktorý sa vykonal bez pribratia zapisovateľa, **treba** obvinenému **pred podpisom prečítať alebo na prečítanie predložiť v prítomnosti nezúčastnenej osoby**. Ak má obvinený proti obsahu zápisnice námietky, treba ich prejednať v prítomnosti pribranej osoby a výsledok prejednania zahrnúť do zápisnice.

Podľa § 103 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 ustanovenia § 93 ods. 1 a 2, § 94 a 95 o výsluchu obvineného sa použijú primerane i na výsluch svedka.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že zápisnice o výsluchu obvinených a svedkov boli napísané v prítomnosti zapisovateľa, v ostatných prípadoch boli pred podpisom prečítané, resp. boli na prečítanie predložené v prítomnosti nezúčastnených osôb. Nezúčastnenými osobami môžu byť aj iní príslušníci policajného zboru, ak danú trestnú vec nevyšetrujú, tak ako boli v uvedenom prípade aj namietaní npor. K. a npor. P.. Vyšetrovateľom v danej trestnej veci, ktorý vykonával aj väčšinu úkonov v prípravnom konaní bol mjr. R. K.. Skutočnosť, že uvedení príslušníci policajného zboru spracovali služobný záznam alebo fotodokumentáciu, neznamená, že danú trestnú činnosť vyšetrovali.

Výsluchy obvinených a svedkov z prípravného konania boli vykonané aj na hlavnom pojednávaní v konaní pred prvostupňovým súdom v súlade so zákonom, najmä pri uplatnení zásad priamosti, ústnosti a bezprostrednosti. Zásada bezprostrednosti uvedená v § 2 ods. 12 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 (§ 2 ods. 19 Tr. por.) stanovuje, že pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak. Súd teda prihliada len na tie skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní, opiera sa o dôkazy, ktoré boli pred súdom vykonané a rozhoduje len na základe týchto dôkazov.

Podľa § 425 ods. 1, ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 dožiadania slovenských orgánov prípravného konania o právnu pomoc sa do cudziny zasielajú prostredníctvom generálnej prokuratúry. Dožiadania slovenských súdov sa do cudziny zasielajú prostredníctvom ministerstva spravodlivosti. Diplomatická cesta tým nie je vylúčená. Ak to umožňuje **medzinárodná zmluva**, môžu slovenské orgány zasielať svoje dožiadania do cudziny aj iným spôsobom, než uvedeným v odseku 1. Vyšetrovateľ a policajný orgán môže dožiadanie zaslať do cudziny **vždy len prostredníctvom prokurátora**.

Takouto zmluvou je Zmluva medzi slovenskou republikou a Českou republikou o právnej pomoci poskytovanej justičnými orgánmi a úprava niektorých právnych vzťahov v občianskych a trestných veciach (ďalej len "zmluva"), ktorá bola podpísaná 29. októbra 1992, nadobudla platnosť 5. apríla 1993 (v Zbierke zákonov uverejnená pod č. 193/1993 Z. z.) a Dohoda medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o spolupráci orgánov prípravného konania (ďalej len "dohoda"), ktorá bola podpísaná 22. februára 1993 a týmto dňom aj nadobudla platnosť (uverejnená v Zbierke zákonov pod č. 167/1993 Z. z.).

Podľa čl. 10 ods. 2 zmluvy justičné orgány zmluvných strán sa pri vykonávaní dôkazov alebo iných procesných úkonov **stýkajú navzájom priamo**. Podľa čl. 3 zmluvy žiadosti podané podľa tejto zmluvy a pripojené písomnosti nie je potrebné prekladať.

Spolupráca medzi orgánmi činnými v trestnom konaní oboch zmluvných strán zahŕňa najmä výsluch obvinených osôb a svedkov, vyžiadanie znaleckých posudkov, obhliadku, prehliadku, zaistenie vecí, zasielanie predpisov, písomností alebo iných predmetov potrebných na trestné

konanie, doručovanie písomností, ako aj zasielanie odpisov z registra trestov. Na účely tejto dohody sa **orgánom činným v trestnom konaní rozumie vyšetrovateľ alebo vyhľadávací orgán** (čl. 3 ods. 1 a ods. 2 dohovoru)

Podľa § 428 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 doručenie vykonané na žiadosť slovenského orgánu cudzím orgánom, ako aj **dôkazy pred ním vykonané sú účinné**, ak boli vykonané v súlade s právnym poriadkom dožiadaného štátu, alebo ak vyhovujú právnemu poriadku Slovenskej republiky.

Dožiadanie musí okrem presného vymedzenia požadovaného úkonu právnej pomoci obsahovať opis skutkových okolností činu, ktorého sa dožiadanie týka, právnu kvalifikáciu s uvedením doslovného znenia zákonných ustanovení, údaje o obvinenej osobe, prípadne poškodenom alebo svedkovi, ak sa žiada ich vypočutie, a ďalšie údaje potrebné na riadne poskytnutie požadovanej právnej pomoci, ale aj formálne údaje ako označenie dožadujúceho orgánu, spisovú značku trestnej veci, dátum a musí byť potvrdené podpisom zodpovednej úradnej osoby a odtlačkom okrúhlej pečiatky tohto orgánu (§ 426 Tr. por. účinného do 1. januára 2006).

V súvislosti s vyššie uvedeným je potrebné zdôrazniť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky požiadal krajskú prokuratúru o zaslanie namietaných dožiadaní a po ich preskúmaní zistil, že spĺňajú zákonom určené formálne a materiálne náležitosti, a preto sú dôkazy vykonané v Českej republike na základe dožiadaní slovenskými orgánmi získané zákonným spôsobom. Navyše je potrebné zdôrazniť, že tieto výpovede boli na území Českej republiky vykonané v súlade s vtedy platným právnym poriadkom Českej republiky, sú teda účinné (v zmysle ustanovenia § 428 Tr. por. účinného do 1. januára 2006), pričom všetci obhajcovia obvinených boli o týchto úkonoch vyrozumení a mohli sa na nich zúčastniť (č. l. 6839, 6984, 6986, 6993, zv. 34).

Obvinený Ing. J. K. vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu § 371 ods. 1. písm. g) tvrdí, že príkaz na prehliadku iných priestorov-osobného motorového vozidla BMW, s ktorým vyjadril súhlas len okresný prokurátor je v rozpore so zákonom, a preto všetky dôkazy takto získané sú nezákonné. Uvedené tvrdenie obvineného podľa jeho názoru podporuje aj nález Ústavného súdu Českej republiky z 8. júla 2010, sp. zn. PL. ÚS 3/2009, ktorým uvedené ustanovenie na území Českej republiky zrušil z dôvodu nerešpektovania ústavne garantovaných základných práv

jednotlivca, ako i práv garantovaných v čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa § 83a Tr. por. účinného do 1. januára 2006 prehliadku iných priestorov alebo pozemkov je oprávnený nariadiť sudca alebo predseda senátu, **v prípravnom konaní prokurátor, vyšetrovateľ alebo policajný orgán**. Vyšetrovateľ alebo policajný orgán na to potrebuje **predchádzajúci súhlas prokurátora**. Príkaz musí byť vydaný písomne a musí byť odôvodnený. Doručí sa vlastníkovi alebo užívateľovi priestorov alebo pozemku alebo ich zamestnancovi pri prehliadke, a ak to nie je možné, neodkladne po odpadnutí prekážky, ktorá bráni doručeniu.

V súlade s citovaným ustanovením bola vykonaná aj prehliadka iných priestorov 23. júla 1995 na základe odôvodneného príkazu č. ČVS:VP-260/02-95, po predchádzajúcom písomnom súhlase prokurátora z 24. júla 1995 (č. l. 247-248, zv. 2), tak ako to upravoval v tom čase platný a účinný Trestný poriadok č. 141/1961 Zb. Uvedené ustanovenie sa nachádza aj v novom Trestnom poriadku č. 301/2005 Z. z. (§ 101), pričom je potrebné zdôrazniť, že existencia nálezu Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. PL. ÚS 3/09, nemá na realizáciu príkazu na prehliadku iných priestorov a pozemkov na území Slovenskej republiky žiaden vplyv.

V týchto súvislostiach Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu rozsudkom zo 14. januára 2010 v prípade Mastepan v. Russia uviedol, že do práva na rešpektovanie domovej slobody (podľa čl. 8 dohovoru-právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života) možno zasiahnuť **len na základe a v medziach zákona alebo súdneho rozhodnutia daného štátu**. Domovú prehliadku alebo inú prehliadku môže vykonať v naliehavých prípadoch aj vyšetrovateľ bez súdneho príkazu, ak vec neznesie odklad, ak je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme predchádzania zločinnosti. Ak je účelom takéhoto zásahu zabezpečiť miesto a stopy trestného činu, prípadne iné vecné a listinné dôkazy, je takáto prehliadka vykonaná zákonne, pričom zásah do práva na rešpektovanie domovej slobody musí byť úmerný sledovaným legitímnym cieľom.

Na základe uvedeného možno zhrnúť, že dôkazy, z ktorých pri rozhodovaní súdy oboch stupňov vychádzali, boli získané zákonným spôsobom, a preto najvyšší súd v posudzovanom prípade nezistil, že by bol daný dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011.

Podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 dovolanie možno podať len, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; **správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.**

Z obsahu dovolania obvinených vyplýva, že ako osobitný dovolací dôvod, uvádzajú námietky týkajúce sa zásadne skutkových zistení súdov oboch stupňov, a to čo sa týka hodnotenia vykonaných dôkazov. Namietanie týchto skutočností, formou spochybňovania vyhodnotenia vykonaného dokazovania, iné hodnotenie skutku, predstavuje namietanie skutkových zistení a záverov, čo vyššie citované ustanovenie Trestného poriadku nepripúšťa. Skutkové zistenia (v tomto smere aj hodnotenie vykonaného dokazovania) súdov prvého a druhého stupňa sú pre dovolací súd záväzné a tento nemôže na nich nič meniť. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže doplňovať, prípadne korigovať len odvolací súd.

Z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 vyplýva, že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu, teda nepreskúmava ani neúplnosť skutkových zistení ani nesprávne hodnotenie dôkazov a podobne. Rozsah jeho prieskumnej povinnosti je vždy vymedzený len dovolacím dôvodom, pre ktorý je dovolanie podané. Prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu dovolacieho, dôsledne vychádza zo zásady, že trestné konanie je založené na princípe dvojinstančnosti. Dovolanie ani prostredníctvom tohto dovolacieho dôvodu nenahradzuje riadne opravné prostriedky, ani iné mimoriadne opravné prostriedky, ktorých uplatnením možno riešiť niektoré nedostatky v skutkových zisteniach. Skutkový stav je v prípade rozhodovania o dovolaní hodnotený len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, teda či sú právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva.

Na podklade tohto dovolacieho dôvodu teda nie je možné posudzovať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 5 Tr. por., ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov podľa § 2 ods. 6 Tr. por., pretože to sú otázky upravené normami procesného práva a nie hmotným právom. Tento záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd,

kde nemožno znovu vytvárať, či zásadne meniť skutkové zistenia. Právna úprava spôsobu rozhodovania najvyššieho súdu predpokladá, že v tomto konaní nebude dokazovanie vykonané vôbec alebo len celkom výnimočne v značne obmedzenom rozsahu a zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní (§ 379 ods. 2 Tr. por.).

Najvyšší súd vychádza z toho, že tento dovolací dôvod súvisí s nesprávnou aplikáciou zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu na zistený skutkový stav, ktorým je dovolací súd viazaný, prípadne nesprávnej aplikácie iných noriem hmotného práva. Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu.

Podstatou správnej právnej kvalifikácie teda je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie citovaného dovolacieho dôvodu.

Vychádzajúc z tejto právnej úpravy dovolací súd skúmal, či zistený skutkový stav bol správne právne kvalifikovaný, teda či skutok napĺňa znaky skutkovej podstaty daného trestného činu a či nedošlo k porušeniu iných ustanovení trestnoprávneho charakteru (napr. či neexistujú dôvody vylučujúce protiprávnosť skutku, zánik trestnosti a pod.).

V súlade s vyššie uvedeným je zrejmé, že existencia uplatneného dovolacieho dôvodu (§ 371 ods. 1, písm. i) Tr. por.) je založená výlučne na skutkových výhradách obvinených, obsahuje argumenty a subjektívne názory stojace mimo dovolacieho dôvodu.

Najvyšší súd v týchto súvislostiach preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že námietku obvinených, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, nie je možné akceptovať, lebo u obvineného **Ing. J. K.** skutky uvedené pod bodom 3/, 4/, 5/, 6/, 7/, 8/, 9/, 10/, napĺňajú znaky skutkovej podstaty pokračovacieho trestného činu podvodu spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. a v bode 5/ sčasti i v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1, § 9 ods.

2, § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák., u **obvineného J. Ď.** skutok uvedený pod bodom 10/, napĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1 Tr. zák. a u **obvineného J. B.** skutok uvedený pod bodom 12/, napĺňa znaky skutkovej podstaty účasti vo forme pomoci k trestnému činu podvodu podľa § 10 ods. 1 písm. c), § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák.

So zreteľom na to, že v posudzovanej veci neboli naplnené uplatnené dôvody dovolaní podľa § 371 ods. 1 písm. c), g), i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011, dovolací súd bez preskúmania veci podané dovolania obvinených Ing. J. K., J. Ď. a J. B. odmietol na neverejnom zasadnutí (§ 382 písm. c) Tr. por.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 392 ods. 2 Tr. por.).

V Bratislave, 18. septembra 2012

JUDr. Harald Stiffel, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Kristína Cíhová